

Goebbelsova časovaná nálož Katyně

5. dubna 2008, Karel KLUZ

Dva roky před osudovou havárií polského prezidentského letadla

Od sebevraždy Josefa Goebbelse, hlavního propagandisty a mluvčího zločinného německého nacismu, uplynulo víc než 63 let. Přesto jeho dílo dosud žije a působí přesně tak, jak je připravil a zamýšlel. Knižním klubem vydaný český překlad knihy Katyně označené jako Stalinský masakr a triumf pravdy je knižním debutem Allena Paula, amerického politologa, publicisty a poradce řady komisí Kongresu USA. Jeho kniha o katyňské tragédii se setkala s pochvalnými ohlasy v americkém i polském tisku.

Zařadila se do řady podobných, které jsou jen dalším špiněním hrdinské epochy, v níž ruský národ porazil dosud nejkřutější režim, který v historii (za pomoci amerického kapitálu) dosud na světě vznikl. Nedávno navštívil Katyni (Ruská federace) polský prezident Lech Kaczyński. Slavný polský režisér Andrzej Wajda, aby se zalíbil novým pánům, natočil dokonce o Katyni film, který mají povinně zhlédnout všichni příslušníci polské armády. Němci zavražděných 21 857 polských občanů, (14 552 vojenských zajatců a 7305 vězňů z věznic ve Smolenské oblasti), z jejichž smrti je obviňován J.V. Stalin, využil v boji s kultem osobnosti N.S. Chruščov a v rozbití SSSR Michail Gorbačov. V boji s komunisty pak Boris Jelcin a Vladimir Putin.

Ži o Katyni dodnes slouží jako jeden z hlavních zdrojů polského šovinismu. Kampaň, řízená centrály tajných služeb, má jediný cíl - nasadit do vědomí světa představu, že období existence SSSR bylo obdobím nesmyslných krveprolití. Význam německého katyňského zločinu vystupuje do popředí zejména nyní, kdy dochází k prohlubování světové krize kapitalismu, který nachází cesty svého dalšího rozvoje pouze ve vedení zločinných válek proti zemím vlastním suroviny, tedy včetně současného Ruska. Etapa sovětského vývoje v Rusku byla složitá a zahrnovala mnohé. Od občanské války, přes tragické období represí, heroismus výstavby socialistického státu, vítězství ve Velké vlastenecké válce a poválečnou cestu rozvoje, po které dospěl sovětský občan na čelná místa světové civilizace.

Současné ruské i světové generaci je Sovětský svaz představován jako země koncentráků, vězení a trestných oddílů. Je zapomenut boj sovětské moci s negramotností obyvatel, výsledky sovětské vědy, práce tvůrčí inteligence, vítězství nad fašismem, první družice a první člověk ve vesmíru. Počet obyvatel se i přes strašné ztráty ve válkách zvýšil ze 145 na 280 milionů. Poláci by nikdy neprosazovali tak drze svou verzi Katyňské tragédie, kdyby nenašli podporu v Rusku. Dlouho čekali na vhodnou dobu. Od nástupu Gorbačova k moci a zejména po rozbití SSSR se ruské vlády začaly omlouvat za vše. I za to, co se nestalo. Proto se Západ rozhodl, že podpoří Polsko v jeho nárocích nechat si od Ruska vyplatit miliony dolarů za každého zastřeleného Poláka. (O podobném požadavku vůči Německu se Polsko nikdy ani

nezmínilo.) Impuls k rozpoutání katyňské kampaně vyšel z centra gorbačovské moci, od tehdejšího tajemníka KSSS Alexandra Jakovleva.

Vyšetřování trestného činu postřelení polských důstojníků bylo zpočátku přesunuto do Smolenské oblasti, místa dislokace Katyně, a svěřeno, ještě za existence SSSR, běloruské prokuratuře. Všechny běloruské vyšetřovací orgány a zvláště prokuratura byly vystaveny nepředstavitelnému tlaku nastupujících demokratických sil. Gorbačov se postavil na stranu falzifikátorů dějin a veřejně se omluvil polské straně. Stejně tak Jelcin i Putin. Postoj politického vedení státu určil i orientaci dalšího vyšetřování tragédie, převzatého Hlavní vojenskou prokuraturoou. V roce 1991 přijalo vedení Generální prokuratury SSSR polskou delegaci. Ta odmítla závěry vyšetřování z roku 1944 a požádala o nové vyšetřování a kompenzaci. Katyňský případ se zdál být po mnoho desetiletí jasným. Celý svět, kromě polské exilové vlády v Londýně, se shodl, že šlo o jasnou, Goebbelsem připravenou provokaci z roku 1943.

Zpráva Sovětské komise pro vyšetřování zločinů německých nacistů na sovětském teritoriu, vedené prezidentem Akademie lékařských věd Burděnkem, celou záležitost plně objasnila. Likvidaci Poláků v Katyni provedly německé bezpečnostní síly tak, aby mohly z tohoto zverstva obvinít NKVD (ministerstvo vnitra). Do nástupu Gorbačova k moci, kdy v SSSR ještě žili svědci katyňského zločinu, se nikdo neodvážil výsledky vyšetřování napadnout. Pak došlo ke změně. Nová polská vláda i ruští antikomunisté dosáhli toho, že všechna sovětská vyšetřování byla odmítnuta a nahrazena tvrzeními připravenými Goebbelsem.

Po 14 letech vyšetřování, 21. září 2004, vynesla Hlavní vojenská prokuratura Ruska nový rozsudek. Z postřelení polských občanů byli obviněni členové Politbyra ÚV VKS(b), vedení NKVD a zaměstnanci, kteří popravu prováděli. Při návštěvě polského prezidenta A. Kwaśniewského v roce 2004 se Putin znovu omluvil a slíbil předat Polsku všechny materiály z vyšetřování. Zdálo by se, že tím záležitost skončila. Naopak. Oživování Katyně slouží polské vládě především k zakrytí dějinné pravdy, že to byla Rudá armáda, která zachránila polský národ před likvidací. Zamítnout závěry Sovětské vyšetřovací komise z roku 1944 lze pouze na základě soudního rozhodnutí.

Rozhodujícím argumentem by se měla stát nová exhumace pozůstatků všech osob a jejich podrobná prohlídka. Hlavní vojenská prokuratura se tímto problémem nezabývala, protože si byla dobře vědoma, že závěry Burděnkovy komise nemůže otřást. Zabývala se pouze shromažďováním různých dokumentů, bez zkoumání jejich věrohodnosti. Možnou falzifikaci dokumentů neřešila. Konečný verdikt vojenské prokuratury není podložen žádnými důkazy a vyjadřuje názor vlastních antisovětských a antiruských kruhů. Hlavními dokumenty, o něž se rozsudek opírá, jsou dva zfalšované dokumenty s poznámkami L. Beriji na usnesení ÚV VKS(b) z 5. března 1940 o likvidaci polských důstojníků, četníků, policistů, rozvědčků a bachařů, zadržovaných v sovětských táborech a vězeních, které se zčistajasna objevily v dokumentech ÚV KSSS až v době vlády Gorbačova. Pokud by byly tyto dokumenty hodnověrné, byly by určitě využity Chruščovem v jeho tažení proti Stalinovu kultu

osobnosti. O autentičnosti dokumentů byly od počátku vyslovovány pochybnosti, které potvrdili i vyšetřovatelé vojenské prokuratury.

Ve vedení dokumentů, které musely procházet přes Hlavní administrativní oddělení ÚV, byla zjištěna celá řada formálních chyb a dodatečných úprav, což bylo tehdy nepřipustné. Spisovatel Vladimír Žuchraj, doktor historických věd, k tomu uvedl, že zpracováváním takových podvrhů a jejich zařazováním do originálních spisů se zabývá hlavně anglická rozvědka. Podvrhy byly podle jeho názoru zařazeny do stranických dokumentů západními tajnými službami v období po smrti Stalina. To potvrzuje i jeden velmi významný detail. Do Stalinovy smrti byly všechny dokumenty týkající se Katyně uloženy ve speciálním sektoru Všeobecného oddělení v zapečetěné schránce. Po jeho smrti se počet otevření schránky nedá zjistit, podle oficiálních záznamů byla rozpečetěna pouze dvakrát: Jurijem Andropovem a Gorbačovem. Ke konci vlády Gorbačova se ale u V. Boldina, tehdy vedoucího Všeobecného oddělení ÚV KSSS, objevil korespondent deníku Washington Post a předložil mu k posouzení kopie týchž dokumentů. Od koho je mohl získat? Pouze od jejich výrobců. Pochybnosti takového druhu může potvrdit či odmítnout jen seriózní expertiza. Bohužel, ruské oficiální orgány dosud neučinily nic pro to, aby odmítly obvinění polské strany. K tomu by bylo potřeba provést prověrku autentičnosti všech dokumentů uložených v Ruském státním archivu sociálně-politických dějin, a vůbec všech dokumentů týkajících se katyňského masakru.

Vdopise řediteli archivu K. Andersonovi ze 14. února 2005 píše skupina zaměstnanců archivu ke Katyni následující údaje: ... v archivu chybí k bodu 215 Otázky NKVD všechny protokoly Politbyra od 22.7. do 24.8.1940. V dopise se také uvádí, že v archivním exempláři výpisu z protokolu Politbyra z 5.3.1940, který se týká osudů polských důstojníků, zaslaném expředsedovi KGB A. Šeljepinovi, zpracovaném 27.2.1959, se nachází mnoho hrubých úprav původního textu a dopisování na psacím stroji s jiným typem písma. Podobných úprav je v dokumentech mnohem víc, některé dopisy z roku 1940 byly napsány na blanketech z roku 1930, což bylo absolutně nemožné v komunistickém byrokratickém systému, některé dopisy Beriji Stalinovi na obyčejném dopisním papíře. Falzifikátoři dokonce nazývali ÚV VKS(b) v roce 1940 jako ÚV KSSS (ke změně názvu došlo až v roce 1952). Ve zfalšovaných dopisech Beriji Stalinovi nesouhlasí počty vězňů, a to ve větách následujících těsně po sobě atd. Hlavní vojenská prokuratura jim nevěnovala pozornost. Přitom měla klást na prozkoumání pravosti dokumentů mimořádný důraz, protože se na jejich úpravě podílel nenávidný antisovětský a bývalý člen Politbyra ÚV KSSS Jakovlev. Pracovníci Hlavní prokuratury však byli po odvedení svého díla povýšeni na generály. Jaká byla skutečná situace? Ve vztahu k vězňům v pracovních táborech SSSR existovala jediná zásada. Prací měli vykoupit svou vinu. Zastřeleni byli jen ti, kdo byli soudem za zločiny spáchané na území SSSR právoplatně odsouzeni k trestu smrti. Od občanské války nedošlo k žádným masovým popravám. Sovětská vláda neměla rovněž ani jeden důvod k zastřelení 21 857 polských občanů, jak to tvrdí současní falzifikátoři sovětských dějin. Titíž historikové, kteří nám nyní vnucují lži o popravách Poláků, rovněž tvrdí, že se Stalin počátkem 40. let nepřipravoval na válku s hitlerovským Německem.

Zajatí Poláci v pracovních táborech nepředstavovali pro Stalina nebezpečí. Pracovali na výstavbě obranných objektů, vojenských letišť a strategických silnic. Všechny tři pracovní tábory, v nichž byli drženi polští občané, náležely vedení Vjazemského nápravně pracovního tábora. Vězni od roku 1936 do 24. března 1941 pracovali na výstavbě strategické silnice Moskva - Minsk. Polští vojenští zajatci byli odsouzeni sovětským soudem na jaře roku 1940 k nuceným pracím na dobu tří až osmi let a věznění v táborech nucených prací: Kuprinském, Smolenském a Krasninském. Pak je přesunuli na výstavbu polních letišť pro potřeby sovětského vojenského letectva v Bělorusku. Uvěznění sovětských občané z tohoto tábora byli přemístěni dál na západ k výstavbě dalších vojenských objektů. Polští vězni zůstali v původní dislokaci 25-45 kilometrů západně od Smolenska. Stalin ani přes smlouvu o neútočení, kterou SSSR podepsal s Německem v srpnu 1939, Hitlerovi nevěřil a už v roce 1940 se připravoval vytvořit, mimo jiné na návrh Lavrentije Beriji, z polských vojenských zajatců Polské vojsko. To pak vzniklo, ale až v roce 1942, a částečně se podílelo na osvobození Polska. Část dobrovolníků této armády byla při výstavbě polské armády v Anglii přesunuta přes Írán do Anglie. V Ruském státním vojenském archivu je uloženo velké množství originálních protokolů z výslechů německých vojenských zajatců pracovníky vojenské kontrarozvědky SMĚŘŠ, v nichž zajatci potvrdili svou osobní účast na popravách polských zajatců v Katyni na podzim roku 1941.

V archivu Židovského vědeckého institutu v New Yorku je uložen originál zprávy velitele Einsatzgruppe A přidělené ke štábu Skupiny armád SEVER, Brigadeführera SS, dr. Franze Stahleckera (na počátku okupace velitele policie v Praze), jenž ve zprávě nadřízenému Reinhardu Heydrichovi o výsledcích činnosti za poslední čtvrtletí roku 1941 uvádí: ...Splnil jsem hlavní úkol, vydaný mé skupině, vyčistit Smolensk a jeho okolí od nepřátel říše - bolševiků, Židů a polských důstojníků. (Kopie by měla být v archivu Svazu bojovníků za svobodu.) Pracovníci sovětského ministerstva vnitra NKVD měli, podle Goebbelsova tvrzení, povraždit polské důstojníky v katyňském lesíku, výletním místě obyvatel Smolenska, nacházejícím se asi 15 kilometrů východně od Smolenska, v místě zvaném Kozí hůrky, na jaře roku 1940. Hromadné hroby byly nalezeny v prostoru, ve kterém byl až do přepadení SSSR 22. června 1941 pionýrský tábor, s pevnými podsadami pro postavení stanů, hospodářskými budovami včetně kuchyně, v níž se vařilo pro pionýry. Asi 200 metrů od pionýrského tábora, na břehu Dněpru stálo velké rekreační středisko pro pracovníky ministerstva vnitra, volně přístupné veřejnosti. Vzdálenost od Dněpru k hlavní silnici Smolensk - Vitebsk, kde byl tábor a středisko a nyní masové hroby, je asi kilometr. Celý prostor byl vzhledem k řídkému lesíku příměstského parku viditelný z hlavní silnice. Pokud by Sověti chtěli postřílet polské důstojníky, určitě by si nevybrali prostor blízko hlavní silnice, na místě, kde byl tábor a středisko, když jen o pár kilometrů východněji jsou hluboké lesy, kde by hroby nikdo doposud nenašel. Postup německé armády byl tak rychlý, že už v srpnu 1941 dobyla Smolensk. NKVD tedy nestačila přesunout tábory s polskými zajatci, kteří se tak dostali do německého zajetí. V bývalém rekreačním středisku NKVD byl zřízen štáb 537. spojovacího pluku skupiny armád Centr.

Prakticky od počátku až do ústupu v srpnu 1943 byl velitelem pluku plk. Friedrich Ahrens, který před Norimberským tribunálem vypověděl, že přestože žil dlouhou dobu v zámku (míněno rekreační středisko), nikdy si nevšiml masových hrobů a byl na ně upozorněn německým patologem Buhtzem, pozdějším předsedou komise mezinárodního Červeného kříže, až počátkem zimy 1943. Přitom z masových hrobů, přikrytých pouze tenkou vrstvou zeminy, pokud by tam byly už od jara 1940, by musel vycházet nesmírný zápach. Tribunál se však takovými detaily nezabýval. Goebbels nechal sestavit počátkem roku 1943 mezinárodní komisi patologů, kteří pocházeli z 12 států, německých satelitů. Jediným neutrálním byl dr. Naville ze Ženevy. Předsedou byl už uvedený Němec dr. Buhtz. Protektorát Čechy a Morava představoval patolog prof. MUDr. František Hájek. Není třeba pochybovat, že se účasti v komisi nemohl vyhnout, jinak mu hrozil trest smrti. Zkoumání mrtvol probíhalo 29.-30. dubna 1943. Závěrečný protokol, ve kterém se uvádí, že osoby byly povražděny na jaře 1940, byl zpracován dr. Buhtzem a všichni patologové byli nuceni potvrdit ho svým podpisem. Hned po osvobození v roce 1945 napsal prof. Hájek knihu Důkazy katyňské, v níž vysvětlil, jak byl se svými kolegy donucen k podpisu protokolu na neznámém vojenském letišti a co by hrozilo, pokud by odmítl podepsat. Zdůraznil, že mrtvoly ležely v zemi nejdéle rok a půl. Přestože šlo o velmi vlhký terén, uniformy, boty, noviny i tabák, který měly mrtvoly u sebe, byly v dobrém stavu.

V žádném případě nemohly být pod zemí tři roky, jak uváděli Němci. Ani Hlavní vojenská prokuratura Ruské armády nemohla a nepokoušela se vyvrátit fakta, že Poláci byli postříleni ranami do týla z německých pistolí, německými náboji. Účast příslušníků NKVD na vraždě vyvrací i místo, na kterém byly hroby nalezeny. Ruce mnoha obětí byly svázaný za zády papírovým motouzem, tehdy neznámým v SSSR. V hromadných hrobech byli i Rusové. Hlavní vojenská prokuratura se ale pokusila tvrdit, že vraždy Poláků z německých zbraní, německým střelivem, jen potvrzují mazanost orgánů NKVD, které již předem předpokládaly, že z vražd obviní německé okupanty. Aby se to potvrdilo, bylo by třeba dokázat, že Stalin ještě v době platnosti paktu Molotov - Ribbentrop předpokládal, že v případě narušení paktu vydá Hitlerovi celé Bělorusko a Smolenskou oblast, porazí ho pod Moskvou a Stalingradem, a pak ukáže celému světu, jak Němci vraždili Poláky u Smolenska.

Vyvraždění polských důstojníků v Katyni věnoval Goebbels nesmírnou pozornost. Žurnalistům v okupovaných zemích vydal 40 stránek pokynů. Pouze jednou připomíná Stalina. Většinou se snažil přenést odpovědnost na sovětské důstojníky a politické pracovníky židovského původu, kteří se měli přímo podílet na vyvražďování Poláků. V pokynech tisku neopomněl zdůraznit, jaký význam věnoval Hitler skutečnosti, aby konečné řešení židovské otázky vyvolalo v mysli všech občanů Říše asociaci s katyňským případem. Důvod byl jediný. Hitler připravoval na rok 1943 vyvraždění tří milionů polských Židů a za horšící se vojenskopolitické situace nepotřeboval v Polsku odpor proti svému postupu.

Oprávněnost jeho postupu se potvrdila. Když vypuklo 19. dubna 1943 povstání Židů ve Varšavském ghettu, nepohnula polská Armija Krajowa ani prstem ve

prospěch svých spoluobčanů, natolik byla zpracována německou propagandou. Se zvyšujícím se časovým odstupem od popsanych událostí, a zejména od zrady Gorbačova a jeho následovníků, přibývá pokusů o diskreditaci období socialismu. Není to složité. Svědkové jsou mrtví, archivy ve vlastnictví Američanů a Němců nepřístupné. Masmédia vlastní nadnárodní monopoly. Rozvrátit tak mocný stát, jakým byl SSSR, bylo možné jen vnitřní zradou. **Proto je třeba připomenout si slova Goebbelse, že učiní z Katyně kolosální skandál, který bude po desetiletí vytvářet Sovětům mnoho nepříjemností. A to tehdy nemohl počítat s tím, že se na jeho stranu postaví zrádci ruského lidu.**